

„Tedy přece,“ pomyslel si Šmul za dveřmi. „Ale co má ještě ten člověk co požadovat? Musím dát pozor, až budou tu druhou listinu buď čísti anebo o ní mluvit.“

„Tím byste si sama stížila provedení díkazu, že jest ta listina padělaná,“ podotkl Pedro, jehož plány velmi brzo seznáme. „Kdybyste tu směnku za pravou uznala, musela byste také uznati pravost toho dlužního úpisu, poněvadž jest na něm tentýž podpis.“

„Ano, máte pravdu,“ odpověděla hraběnka, „ale já bych nerada, abyste utrpěl k vůli mému manželovi nějakou škodu.“

„Ale hrabě Rosinski tím není vinen,“ namítal Pedro vlídným tónem. „To je dílo vikomta de Fleury —“

„Ó ten nešťastný člověk!“ vzdechla si hraběnka. „Tu škodu mi způsobil vikomte de Fleury, a to již skoro jisté, že si nemohu dělati na vaše statky žádných nároků.“

„Na vaše statky,“ pomyslel si Baruch Šmul za dveřmi. „Jak přišel ten Španěl k tomu dlužnímu úpisu? Ten nebyl přece padělán od vikomta de Fleury-ho a to jsem byl já, kterýž jsem ho na tu myšlenku připadl a proto patří z toho podíl mně.“

„Vy pravíte, že je to skoro jisté?“ zvolala hraběnka. „Musíte považit, pane, že —“

„Já jsem to již všecko dobře uvážil, paní hraběnko,“ pravil Pedro, „a myslím, že bude nejlépe, když se spolu o ty statky rozdělíme.“

„Ne, to se nikdy nestane!“ zvolala hraběnka. „Členové našeho rodu jsou zavázáni svatou přísahou, že nebude žádný z nich své statky rozdrobovati a že je odevzdá zase v celku svým potomkům v dědictví.“

„To nebude bohužel možným, když se budu o své právo u soudu hlásiti,“ namítal Pedro zdvořilým tónem. „Já vám ještě dám několik dní času, abyste si to mohla dobře promysleti, co vám navrhuju, milostpaní, a pak mi snad budete moci dát určitou odpověď — Tedy nashledanou.“

Pedro se zdvihl, uklonil se zdvořile a odešel z pokoje. S výsledkem této návštěvy musel být spokojen, neboť se vesele usmíval, když vycházel z domu.

„Dnes je pro mne šťastný den,“ pravil sám pro sebe: „tedy bude nejlépe, když pojedu ještě dnes na zámek Ronikovo.“

Pedro chtěl svůj úmysl také hned uskutečniti, ale pustil zase tu myšlenku mimo sebe, neboť se blížilo k paláci hraběnky Rosinské oddělení policejní stráže s Emilem v čele a vešlo pak do toho paláce.

„Počkejme, musím se podívat, co to asi je,“ pomyslel si Pedro, a přikřiv se za silný pilř, čekal s napnutím, co se bude dále dítí.

Po Pedrovu odchodu začala hraběnka hlasitě bédovati.

„Já nešťastná osoba,“ zvolala s pláčem. „Se všech stran se valí na mne nebezpečí a hrozí mi záhubou. Co se stane se mnou a s ubohou Jelvou, když nám ten cizinec všecko naše jmění odejme? O ty nešťastný Rosinski, kdo by si to byl o tobě pomyslel! Ale to není možná,“ zvolala pak, na chvíli se zamyslivši; „takovéto bezpráví nemůže Bůh ani dopustit.“

„Ano, máte pravdu, paní hraběnko, spravedlivý Bůh to nedopustí,“ ozval se Šmul utlumeným hlasem, „a všecko může ještě dobře se skončiti, pak-li to odevzdáte na starost Baruchovi Šmulovi, milostivá hraběnko.“

Tato se ohledla v tu stranu, jsouc patrně překvapena, neboť byla na toho žida již zapoměla; ale měla jakési tušení, že by jí mohl býti Šmul v těchto nesnázích přece poněkud užitečným.

„Může-li zde vůbec někdo pomoci, je to Šmul, milostivá paní hraběnko,“ pravil žid. — „Já znám všechny spády toho vikomta, — kdo ví, jak to s tím dlužním úpisem udělal!“

„Hleď to důkladně vypátrati,“ pravila hraběnka, „a já se ti za to skvěle odměním.“

„Já udělám, co mi bude možného, paní hraběnko,“ odpověděl Šmul; „ale dříve bych prosil o tu směnku.“

Hraběnka mu na spěch podepsala směnku, žid si ji strčil do tobolky, spokojeně se usmívaje a odevzdal hraběnce ty čtyři padělané směnky, kteréž ona hned spálila.

Sotva že s tím byla hotova, strhla se v předn. m sále nějaká prudká hádka.

Bylo tam slyšet několik pomíchaných hlasů a hraběnce se zdálo, jako by také slyšela šramot zbraní.

V tom se neklamala.

Dveře se otevřely a do salonu vstoupil policejní úředník Emil. —

Učinil hraběnce zdvořilou poklonu a usmál se pak na žid, jež počal stracem blednouti.

„Já zde mám vykonat nemilou návštěvu, paní hraběnko,“ pravil Emil zdvořile. „Neračte mi to mít za zlé, — my hledáme hraběte Bohumila Kaminského.“

Hraběnka se zalekla, že by byla málem omdlela a odpověděla zají-
kavým hlasem:

„Hrabě Kaminski zde není.“

„On zde musí být, milostivá paní. Lidé ho viděli, když vcházel do tohoto domu a proto ho zde musíme hledati. Já doufám, že se nám v tom nebudou dělat žádné překážky, neboť konáme jen svou povinnost. Tedy dovolte, paní hraběnko!“

Emil se obrátil, chtě vejíti do vedlejšího pokoje, ale právě v tu chvíli se objevil v těch dveřích Bohumil s Jelvou.

Zazasil se, jsa přítomností policejních strážníků velice překvapen a zvolal:

„Co to má být!“

„Pane hrabě Kaminski,“ pravil k němu Emil, počna rozbalovati zatýkač listinu — „já vás zatýkám ve jménu zákona pro souboj a pro podezření z vraždy.“

Hraběnka úzkostlivě vykřikla a sklesla do lenošky, počínajíc omdlévati.

Jelva pokročila odhodlaně k Emilovi, chtě něco promluvíti, ale Bohumil toho nedopustil a pravil:

„Nerozčiluj se Jelvo! Toť Narazinova pomsta! Ale v tom zápasu dojistá zvítězím a proto se nebudu zdráhati a půjdu ihned s tou stráží.“

„Hrabě Bohumil Kaminski jest ode mne zatčen,“ řekl Emil, vyjda za ním z pokoje, v němž bylo téhož dne tolik nepříjemných návštěv se přihlásilo.

Když vyšel Bohumil s policejním úřaduikem ze vrat, byl od tohoto požádán, aby vsedl do připraveného kočáru, načež zavezen do vězení.

„Již je zničen!“ mumlal Narazin sám pro sebe, jenž stál na blízku a pozoroval, co se děje. „Já jsem zvítězil!“

„Ještě ne!“ ozval se za ním hlas, a Narazin pocítil, že mu klade někdo ruku na rameno.

Ohledl se a spatřil před sebou nějakého neznámého pána ve skvo-
stném národním kroji.

Byl to Pedro.

„Pojď se mnou,“ pravil velitelským tónem, a Narazin si netroufal mu odporovati a šel s ním, jako by si byl vědom, že zná ten člověk jeho tajné zločiny a že ho má ve své moci.

KAPITOLA XV.

Vražda v Ronikovském úvoze.

Pedro pozoroval ze svého úkrytu, jak policejní stráž hraběte Bohumila odvádí, a spatřiv tam na blízku právě v tu chvíli Narazina, věděl hned, jak ty věci dohromady souvisí.

„Oni bezpochyby viní hraběte Bohumila, že zavraždil vikomta de Fleury,“ pomyslel si Pedro a přikradl se jako kočka od zadu k Narazinovi, který již v duchu jásal vítězstvím, že se mu jeho plán zdařil.

Když jej však Pedro tak náhle oslovil, ochladila se tím poněkud jeho radost, neboť se v něm v tu chvíli vzbudilo tušení, že bude ten člověk jeho plány kaziti.

Narazin v něm již nepoznal onoho hosta od „rytířské přilbice“, kterýž tam byl co jeho protivník vystoupil, a to bylo patrným důkazem, že byl Pedro ve svůj prospěch velice se změnil.

Ze všech těch kavalírů, s nimiž byl Pedro minulého večera v šlechtickém kasině se setkal, nepochyboval ani jediný o jeho šlechtickém rodu a o pravdivosti jeho tvrzení, že byl jen ze zvláštní lásky k polskému národu do Varšavy přijel. —

Polákům to vůbec velmi lichotí, když někdo jejich lásku k vlasti vychvaluje, a proto byli k tomu cizímu kavalírovi hned nakloněni a Pedro mohl býti s výsledkem svého prvního vystoupení ve Varšavě docela spokojen, začež měl jen tomu co děkovati, že dostal do rukou Ivanovu tobolku, v níž byly rozličné poznámky, které jej o poměrech polské šlechty vůbec a zvláště o tajnostech vikomta de Fleury-ho a Narazina dostatečně poučili.

Pedro byl chytrák, hleděl každou příčinu a každý účinek důkladně prozkoumat a nabyl přesvědčení, že jest ono staré přísloví v každém ohledu pravdivé, jež praví, že „dělají šaty člověka“.

„Jinak by byli ti páni kavalíři do tebe ani nekopli, kdybys byl mezi ně vstoupil ve svých hadrácích,“ pomyslel si Pedro. „Žádná ruka by se byla k tobě nevztáhla, aby tě vytrhla z toho bahna, a nikdo by se byl o tebe nestaral a ty bys byl musel zahynout hladu, neboť jsi byl